

[Jefsen Christensen.]

udvalget vil anvende den aftalte nye Praksis over for de nye Ejere, saa at de faar Rentelempelsen paa de samme Gældsposter, som den tidligere Ejer af rentelette Ejendomme har haft. Jeg vil gerne have den højtaerede Finansministers Bekræftelse paa, at han deler denne Opfattelse. Jeg synes ikke, at Gældsposter, der ikke eksisterede hos den tidligere Ejer, bør drages med ind under Lempelserne, ej heller at eventuelle Forskydninger i Værdi- og Gældsforhold ved Indsats fra den nye Ejers Side skal have en afsvækkende Indflydelse paa Rentelempelsen til den nye Ejer, naar dennes Gældsbyrde er lige saa stor som den, den tidligere Ejer har haft.

Jeg kan billige de Ændringer i Loven, som det foreliggende Forslag hidfører, hvorefter Lempelserne for Afdragene paa de af Loven omfattede Laan normalt skal falde bort fra og med 1. Januar 1941. Dette falder ganske sammen med mine Ønsker om Gældens Konsolidering og Afvikling. Men jeg vil gerne henstille til Rentelempelsesudvalget, at det benytter sin Dispensationsret over for Landmænd, der bor i Egne, hvor Misvækst har gjort sig gældende de sidste Par Somre, eller hvor andre en Ejer utilregnelige Aarsager gør det umuligt eller vanskeligt for ham at efterkomme sine Forpligtelser i fuldt Omfang. Skulde Rentelempelsesudvalget trænge til Bistand til Opklaring af det enkelte Tilfælde, vil de sønderjyske Akkordudvalg sikkert gerne her medvirke, hvis dette maatte ønskes. Jeg ønsker dog at tilføje, at det har sine store Betænkeligheder at fortsætte med Afdragslempelser for de saakaldte Realkreditlaan, de Laan, der er nævnt i § 3, undtagen i ganske særlige Tilfælde, baade af Hensyn til Pengeinstitutionerne og til Kautionisterne. Jeg vil ogsaa gerne føje til, at det er meget vanskeligt at trække geografiske Grænser for, hvor man mener denne Lov egentlig kunde falde bort, og hvor den ikke kunde falde bort. Der er visse Egne mod Vest, Marskegne og andre Egne, der sidste Sommer først led under Larveangreb og derefter under Tørke, saa at de næsten overhovedet intet har avlet.

Alt i alt forekommer det mig, at dette Lovforslag, som det nu er tilrettelagt, maa modtages med stor Taknemmelighed fra sønderjysk Side. Det har den Tendens i sig, som man længe har søgt at faa virkeliggjort, at det stiler mod en Afvikling af Gældsposterne og en Konsolidering af Debitorernes Gæld gennem større Afdrag. Og medens dette staar paa, haaber jeg, at man ogsaa

stadig væk fra Regeringens og Rigsdagens Side vil lempe paa Rentebeløbet, naar det fører med sig, at man i højere Grad faar Hovedstolen hjem.

Jeg vil gerne have Lov til at knytte et Par Bemærkninger til den finansielle Opgørelse, der findes i Bemærkningerne til Lovforslaget. Den glæder mig i og for sig meget, idet det i 1934 blev sagt, af den daværende Finansminister, at Loven vilde komme til at stille Krav om et Beløb paa mindst 12 Mill. Kr. i Løbet af de 2 Aar, som det var Hensigten at den skulde gælde for. Jeg tillod mig for mit eget Vedkommende dengang meget stærkt at betvivle, at den heromhandlede Lovgivning vilde komme til at kræve saa mange Penge. Der førtes en lille Diskussion mellem den daværende Finansminister og mig om dette Forhold, men Fakta viser, at det, Loven har krævet indtil Udgangen af Finansaaret 1939—40, det vil altsaa sige i 6 Aar, er 9 425 000 Kr., og selv om vi forlænger denne Lov i to Aar, vil den vel næppe i 8 Aar komme til at overstige det Beløb paa 12 Mill. Kr., som den daværende Finansminister profeterede at der vilde blive brugt i Løbet af to Aar. Jeg siger ikke dette for den personlige Tilfredsstillelses Skyld, jeg siger det blot for at nævne det, saadan som det faktisk er kommet til at foreligge, og for — samtidig med at der bliver sagt Tak for Hjælpen til de sønderjyske Landsdele — saa ogsaa at faa Sagen fremstillet klart og enkelt, ganske som den ligger, og faa Beløbene trukket frem, saaledes som de i Virkeligheden er.

Hvad Laanekassen for Sønderjylland angaar, er der gennem denne Institution i alt fra Statens Side som Hovedstol udlaant et Beløb paa 15 300 000 Kr. Dette Beløb har hvilet i sig selv. Renter og Afdrag, der er kommet tilbage, er delvis anvendt til nye Udlaan, delvis ogsaa — saaledes som det fremgaar af Bemærkningerne til Lovforslaget — anvendt som Rentelempelsesbeløb inden for Laanekassens egne Udlaan; der er ikke ydet nogen Forstrækning fra Statskassens Side til dette Formaal. Men jeg kan føje til, at dette Beløb — oprindeligt 10 Mill. Kr., i 1927 forhøjet til 15 Mill. Kr., senere med Forstrækning forøget til 15 300 000 Kr. — er i Virkeligheden som Renter, og Afdrag vendt tilbage og paa ny udlaant med over 33 Mill. Kr., saa de sønderjyske Laantagere har, selv under vanskelige Vilkaar, været flittige til at tilbagebetale. Og jeg kan yderligere sige vedrørende den sønderjyske Laanekasses Udlaan, at hele Hovedstolen synes under de